

мъничко, като симидче е. — Кака Цанка сваля отпредъ куната малка паничка, намира тамъ вързано съ червенъ конецъ бѣло гроше, па взема пржката ми и завърза го до жълтичето. — Така, та да си подрънкватъ едно съ друго и да си приказватъ — дума тя засмѣно. Изпращатъ ме и дветѣ чакъ до вратника. А леля Стояна ме превежда и изъ моста, дето е край тѣхъ надъ рѣката. И тръгвамъ си нагоре, пълненъ съ радостъ и задоволство...

Влѣзълъ въ кжщи, азъ гордо соча пржката си. — Я, колко сж симиде! Па и какви хубави огърлици! — А пъкъ въ поща, въ поща да видите какви нѣща имамъ! — И като го слагамъ на земята, развързвамъ го съ една тържественостъ. — Мале, мале, че то много нѣщо, бе: ябълки ли не щѣшъ, шекерчета ли, смокини ли, какво, какво ли не! — Азъ все повече се надигамъ. — Ами я вижте и колко пари съмъ събралъ! — И раздрънкамъ джеба си. Изваждамъ ги — цѣла ржка! И подавамъ ги мами. — Какво ще ги чинишъ тѣхъ сега, а мамо? — Ще ти ги размѣня за едно голѣмо жълтиче. — А жълтичето какво ще правимъ? — Какво ли?... Едно вече имашъ отъ пѣлеша на кръщенето ти. Размѣнила съмъ ти и отъ ланшната сурова година едно. Ще ти размѣня и до година, и по-догодина и ще ти станатъ нѣколко. — И тогава? — Тогава ще ти ги скрия и запазя, та когато порастешъ, отъ тѣхъ ще направимъ нѣщо. — Какво ще направимъ? Ще позлатимъ чопразетѣ на твоята невѣста, разбра ли? — дума тя многозначително. Азъ се ухилвамъ малко засраменъ и, макаръ, че не проумявамъ всичкия смисълъ на тия